

Ο πόλεμος του '40 με τα μάτια των ξένων

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Μέρες που γιορτάζουμε την επέτειο του ΟΧΙ και της έναρξης του ελληνοϊταλικού πολέμου. Μέρες ηρωικές, που πριν από 75 χρόνια είχαν προκαλέσει κύματα ενθουσιασμού και πατριωτικής περηφάνιας σ' όλους τους Έλληνες.

Οι ελληνικές νίκες κατά τον αλβανικό πόλεμο ήταν τόσο εκπληκτικές, ώστε ο ραδιοφωνικός σταθμός της Βοστώνης των Η.Π.Α. στις 10 Δεκεμβρίου του 1940 ανέφερε μεταξύ άλλων και το εξής: «Οι ελληνικές νίκες έδωσαν αφορμή προ ημερών τους Γάλλους στρατιώτες των γαλλοϊταλικών συνόρων, κοντά στο Μαντόν, να τοποθετήσουν μια επιγραφή, που έγραφε: " Έλληνες στρατιώτες, μην προχωράτε άλλο! Εδώ είναι τα γαλλικά σύνορα!"».

Δηλαδή λίγο ήθελαν ακόμη οι τσολιάδες μας για να φθάσουν και στα βόρεια σύνορα της Ιταλίας!

Σκηνή από τον πόλεμο των οχυρών
Βασ. Νικόλτσιος - Πολεμικό Μουσείο Θεσσαλονίκης

Ο δημοσιογράφος Richard Dimbleby, παρατηρητής του BBC (της βρετανικής ραδιοφωνίας) στο αλβανικό μέτωπο, έγραψε:

«Είχε φτάσει η ώρα για κολατσιό. Πίσω από ένα μεγάλο αυτοκίνητο κάποιος στρατιώτης μοίραζε καρβέλια από καστανόχρωμο ψωμί. Αρχίσαμε κι εμείς τότε,

καθισμένοι στο αυτοκίνητό μας, να σκεπτόμαστε τα τρόφιμα, που είχαμε φυλάξει σ' ένα καλάθι, μα πριν προφτάσουμε να τα βγάλουμε, ένας στρατιώτης, που επέστρεφε από το αυτοκίνητο τροφοδοσίας με την κουραμάνα (κομμάτι ψωμιού) που μόλις είχε πάρει, ήρθε προς το μέρος μας. Ήταν μούσκεμα. Η βροχή γυάλιζε πάνω στο μέτωπό του και γλιστρούσε στα μάγουλά του. Ήταν βουτηγμένος στη λάσπη ως τα γόνατα. Δώδεκα ώρες τώρα οδηγούσε ένα μουλάρι και μόλις τώρα σταματούσε να πάρει συσσίτιο. Έριξε μια ματιά στο αυτοκίνητό μας και είδε ότι δεν τρώγαμε. Μα έτεινε τότε ένα καρβέλι, που είχε βραχεί κι αυτό από τη βροχή και μ' ένα ολόλαμπρο χαμόγελο ξεχυμένο σ' όλο του το πρόσωπο, μας είπε:

- Το θέλετε; Δυστυχώς δεν έχω τίποτε άλλο να σας προσφέρω.

Διηγήθηκα την πραγματική αυτή ιστορία, γιατί φανερώνει το πρόθυμο και φιλικό πνεύμα που επικρατεί ανάμεσα στα ελληνικά στρατεύματα. Γνωρίζω περιπτώσεις κατά τις οποίες Έλληνες στρατιώτες μοίρασαν το ψωμί τους με εχθρούς αιχμαλώτους, που αλλιώς θα 'μεναν πεινασμένοι κι άλλους που έσχισαν στα δύο τις λεπτές κουβέρτες τους, για να προστατεύσουν κάπως τους αιχμαλώτους αυτούς από το κρύο.

Πιστεύω ειλικρινά ότι το πνεύμα αυτό συνέβαλε, όχι λίγο, στις καταπληκτικές επιτυχίες του ελληνικού στρατού. Γιατί το πνεύμα αυτό σημαίνει δύναμη, ανθρωπιά...».

Γερμανικά αεροπλάνα επιτίθενται εναντίον των οχυρών
Βασ. Νικόλτσιος - Πολεμικό Μουσείο Θεσσαλονίκης

είε γράφει:

«Ενώ ήταν νύχτα, γέροντες, γυναίκες και

παιδιά από τα χωριά της Πίνδου σκαρφάλωναν μεταφέροντας στους ευζώνους τρόφιμα και πυρομαχικά. Οι ηρωίδες του Σουλίου και της Πάργας του 21 ζουν μέσα στις ηρωίδες της Πίνδου.

Την αυγή δόθηκε το σύνθημα της αντεπίθεσης. Και τότε οι εύζωνοι, κραυγάζοντας «Αέρα!» έπεσαν πάνω στους Ιταλούς αλπινιστές. Η ιταλική μεραρχία διασπάστηκε... σήμανε υποχώρηση. Όσοι από τους Ιταλούς αλπινιστές δεν μπορούσαν να τρέξουν γρήγορα, παραδίνονταν, και παραδίνονταν φωνάζοντας «Μπέλα Γκρέτσια»... Με τις δύο αυτές λέξεις που χρησιμοποιούσαν οι άνδρες της Μεραρχίας, αναγνώριζαν ότι το μεγαλείο της Ρώμης είχε τελειώσει πια κι ότι ζούσε μόνο η δόξα της Ελλάδας».